Ruhsal Gelişimi Nasıl Ölçebiliriz?

Leadership Journal dergisinde Mayıs 2010'da yayınlanan bir röportaj.

Kiliseler, öğrenci yetiştirme konusunda etkili olup olmadıklarını nasıl bilebilirler?

Pek çok kilise yanlış şeyleri ölçüyor. Toplantılara gösterilen katılım ve toplanan bağışlar gibi şeyleri ölçüyoruz ancak öfke, küçümseme, dürüstlük ve insanların şehvetlerinin esaretinde olması durumları gibi daha temel şeylere bakmamız gerekiyor. Bu şeyleri ölçmek mümkündür ancak toplanan bağışları hesaplamak gibi kolay olmayacaktır.

Neden daha fazla kilise, topluluklarında bu nitelikleri ölçmüyor?

Öncelikle, birçok önder bu nitelikleri ölçmek istemiyor çünkü genellikle ortaya çıkan sonuçlar övgüye değer sonuçlar olmuyor. Bizler kurumsal başarı ölçütlerine odaklanmayı tercih ediyoruz. İkincisi ise bu şekilde değerlendirilmeye istekli insanlar olması gerekiyor. Son olarak, ruhsal biçimlenmeyi ölçmek için doğru araçlara ihtiyacımız var. Randy Frazee'nin *Christian Life Profile Assessment Workbook (Hristiyan Yaşam Profili Değerlendirme Çalışma Kitabı)* ve John Orberg'in önerdiği *Monvee* ruhsal değerlendirme kaynağı gibi bazı iyi araçlar mevcut.

Geçmişte insanlar, ruhsal mentörleriyle kurdukları birebir ilişkilerle ve kilise topluluğuna daha yakın katılım göstererek büyüdüler. Ruhsal biçimlenme sürecinde, bu bireysel değerlendirme araçlarının, topluluğun rolünü ortadan kaldırma tehlikesi var mı?

Bu araçlardan herhangi biri kullanıldığında topluluk ortamında kullanılmalıdır. En iyi sonuç veren değerlendirme aracı, kendi öz değerlendirmeniz ile sizi iyi tanıyan yakın bir kişinin değerlendirmesinin birleşimidir. Bu araçlar, değerlendirilmek istemeyen kişilerde işe yaramaz ayrıca bazı işverenlerin kullandığı bireysel kişilik testleri gibi uygulanmamalıdırlar.

Gerçek bir öğrenci olma vizyonu etrafında bir araya gelen, büyümeye, değişmeye ve öğrenmeye kararlı bir grup insan varsa, ruhsal değerlendirme aracı işte o zaman işe yarayabilir. Ancak bunun için bu çalışmayı destekleyecek derin bir güven bağı olmalıdır. Bence hiçbir grup bu güven bağı olmadan bir değerlendirmeye girmemelidir. Bir pastöre, öncelikle öğrenci yetiştirme konusu üzerine net bir şekilde eğilmeden, topluluğunda bu araçlardan birini kullanmasını tavsiye etmem. Sıradan bir topluluğu bir araya getirip onlar üzerinde bu değerlendirmeleri uygulayamazsınız.

 © 2010, Dallas Willard

Bu tür net bir öğrenci yetiştirme konusuna bağlılık taahhüdünde bulunan kiliselerin az olması hiç teşviğinizi kırıyor mu?

Benim teşviğim kırılmıyor çünkü inanıyorum ki Mesih, kilisesinin tüm kusurlarına, eksikliklerine ve biçimsizliklerine rağmen onunla birliktedir. Mesih ne yaptığını bilir ve yoluna kararlılıkla devam etmektedir.

Ancak kilise içinde acı çeken insanlar için üzülüyorum, özellikle de pastörler ve onların aileleri için. Acı çekiyorlar çünkü Kuzey Amerika'nın ve Avrupa'nın büyük bir kısmı, İsa Mesih'in öğrencisi olarak Tanrı'nın egemenliğinde yaşamayı içermeyen bir Hristiyanlık versiyonunu benimsemiş durumdadır. İşe yaramayan bir sistemi yürütmeye çalışıyorlar. Kilise içinde bir dönüşüm olmadığında, zarar görenler pastörler olmaktadır. Bu yüzden pastörlük görevinden ayrılanların sayısı hiç azalmıyor. Ama sadece pastörler değil. Kiliseye yeni insanlar katılıyor fakat birçoğu ayrılıyor. Her yer teşviği kırıkmış Hristiyanlarla dolup taşmış durumda çünkü biz İsa öğrencisi olmayı ciddiye almadık.

Pastörler bu durumu değiştirmek için ne yapabilirler?

Başarı tanımlarını değiştirmeliler. Başarı vizyonlarının manevi temellere dayanması gerekir; bu vizyonu belirleyen şey, pastörün kendi ruhsal yaşamının canlılığı ve bunu başkalarına aktarma becerisidir.

Pastörler, Mesih'le zengin bir ruhsal yaşama sahip olmadıklarında, diğer başarı modellerinin kurbanı olurlar – diğer modeller onlara eğitim, kilisede geçirdikleri deneyim ya da sadece toplumsal kültürümüz ile aktarılır. Pastörler işlerinin bir dizi hizmet faaliyetini yönetmek ve başarının daha fazla insanı bu faaliyetlere dahil etmek olduğunu düşünmeye başlarlar. Pastörler ve onların önderlik ettiği kişiler, bu inançtan kurtulmalıdırlar.

 © 2010, Dallas Willard